

Sygn. akt VIII U 1791/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

na posiedzeniu jawnym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia S.O. Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant – st. sekr. sąd. Katarzyna Tokarska-Jóźwik

po rozpoznaniu sprawy T. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do dodatku pielęgnacyjnego

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 23 marca 2015 roku znak (...)

postanawia:

uchylić zaskarżoną decyzję, przekazać sprawę do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L. według właściwości i umorzyć postępowanie.

Sygn. akt VIII U 1791/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 marca 2015 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), odmówił T. D. prawa do dodatku pielęgnacyjnego, ponieważ Komisja Lekarska Zakładu nie uznała ubezpieczonego za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji a wnioskodawca nie skończył 75 roku życia (decyzja, akta rentowe).

W odwołaniu T. D. nie zgodził się ze wskazaną decyzją wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do dodatku pielęgnacyjnego (odwołanie – k. 2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania (odpowiedź na odwołanie - k. 3 a.s.). W toku postępowania pełnomocnik organu rentowego wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji, przekazanie sprawy do ponownego postępowania i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

T. D. urodzony (...), w dniu 17 kwietnia 2014 roku złożył wniosek o ustalenie prawa do dodatku pielęgnacyjnego. W ramach rozpoznania wniosku lekarz orzecznik Zakładu dokonał oceny stanu zdrowia ubezpieczonego i w orzeczeniu z dnia 22 grudnia 2014 roku uznał, że skarżący nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. Od wskazanego orzeczenia ubezpieczony wniósł sprzeciw. W orzeczeniu z dnia 18 czerwca 2014 roku Komisja Lekarska Zakładu podzieliła ustalenia lekarza orzecznika i uznała, że skarżący nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

Organ rentowy w dniu 23 czerwca 2014 roku wydał decyzję, którą odmówił T. D. dodatku pielęgnacyjnego (k. 140 a.r.).

W dniu 20 stycznia 2015 roku T. D. złożył ponownie wnioski o przyznanie dodatku pielęgnacyjnego (k. 142 a.r.).

Orzeczeniem z dnia 11 lutego 2015 r. Lekarz Orzecznik nie uznał ubezpieczonego za niezdolnego do samodzielnej egzystencji (k. 144 a.r.). Po złożeniu sprzeciwu przez wnioskodawcę Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 20 marca 2015 roku podzieliła orzeczenie Lekarza Orzecznika o braku niezdolności do samodzielnej egzystencji (k.149 a.r.).

Przedmiotowe orzeczenie stanowiło dla organu rentowego podstawę do wydania zaskarżonej decyzji (k. 150 a.r.).

Celem zbadania zasadności odwołania i prawidłowości wydanej decyzji Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych o specjalności z zakresu kardiologii, neurologii, psychiatrii, ortopedii (k. 5), chirurgii naczyń (k. 27v).

Biegli kardiolog i neurolog w opinii z dnia 23 czerwca 2015 roku rozpoznali u T. D. (...) w wywiadzie, (...)i stwierdzili u badanego całkowitą niezdolność do pracy i nie stwierdzili niezdolności do samodzielnej egzystencji (k. 12, 13).

Podobnie biegli psychiatra i chirurg ogólny i naczyniowy w opinii z 1 lutego 2016 roku uznali, iż T. D. nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji, rozpoznając u badanego (...) (k. 33 – 35).

Natomiast biegły ortopeda w opinii z dnia 26 kwietnia 2016 roku i opiniach uzupełniających rozpoznał u wnioskodawcy:(...) i stwierdził, iż T. D. jest całkowicie niezdolny do pracy i niezdolny do samodzielnej egzystencji od dnia 26 kwietnia 2016 roku do 23 lutego 2017 roku.

Biegły wskazał, wnioskodawca od ponad kilkunastu lat ma(...)Leczony ortopedycznie ambulatoryjnie. W przeszłości korzystał z rehabilitacji, kiedy ostatnio nie pamięta. W obecnych w dokumentacji opisach badań Rtg stwierdza się(...) w (...) Biegły podkreślił, iż w dniu badania niesprawność wnioskodawcy jest tak duża, że robi wrażenie osoby niedołączonej. (...) i z pomocą - asekuracją żony. Wymaga również pomocy przy rozbieraniu się i ubieraniu, nie pochyla się i nie może sam ułożyć na leżance. Ograniczenia ruchomości(...) są znaczne, ruchy czynne ograniczone, bierne (...)

Tym samym biegły uznał, że obecny(...) z punktu widzenia ortopedy kwalifikuje wnioskodawcę do osób całkowicie niezdolnych do pracy i niezdolnych do samodzielnej egzystencji. Na ogólny stan sprawności (...) obniżony poziom intelektualny i brak świadomości możliwości skutecznego leczenia schorzeń zabiegowo i rehabilitacyjnie. W przypadku wnioskodawcy uzasadnione jest orzekanie na czas określony w związku z możliwością poprawy stanu układu ruchu poprzez zabiegowe i rehabilitacyjne leczenie ortopedyczne.

W opiniach uzupełniających biegły ortopeda wskazał, że (...) z punktu widzenia ortopedy kwalifikuje wnioskodawcę do osób całkowicie niezdolnych do pracy i niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

Na ogólny stan sprawności(...) jak również wcześniejsze opinie i badanie przed komisje orzecznicze.

Biegły podał, że trudno jednoznacznie wskazać, czy stan zdrowia T. D. już w dniu 20 stycznia 2015 roku uzasadniał uzależnienie od pomocy innych osób. Pośrednio z badania biegłych sądowych neurologa i internisty można wnioskować o samodzielności badanego. Opierając się na orzeczeniu biegłych sądowych z dnia 23 czerwca 2015 roku można oceniać, że w tym dniu stan zdrowia wnioskodawcy nie usprawiedliwiał stwierdzenia niezdolności do samodzielnej egzystencji (k. 46, 53 63).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o przytoczone dowody z opinii biegłych lekarzy sądowych, dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne, przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Rozstrzygając w sprawie Sąd oparł się na wnioskach zawartych w opiniach biegłych kardiologa, chirurga naczyniowego, ortopedy, psychiatry oraz neurologa oraz ich opiniach uzupełniających. Biegli wnikliwie

przeanalizowali dokumentację medyczną ubezpieczonego i omówili wpływ zdiagnozowanych u niego schorzeń na zdolność do samodzielnej egzystencji. Wskazani biegli nie stwierdzili niezdolności do samodzielnej egzystencji ubezpieczonego w dniu 20 stycznia 2015 roku natomiast w ocenie ortopedy niezdolność do samodzielnej egzystencji wnioskodawcy powstała w dniu 26 kwietnia 2016 roku.

Wnioski zawarte w powołanych opiniach są wystarczająco uzasadnione i z tych względów wskazane opinie Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne, miarodajne i wyczerpujące, a przez to przedstawiające wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 roku, sygn. II UKN 96/99). Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd Okręgowy w całości podzielił wnioski biegłych.

Zgodnie z art. 477¹⁴ § 4 k.p.c., w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie od decyzji opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, sąd nie orzeka co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, które powstały po dniu złożenia odwołania od tej decyzji. W tym przypadku sąd uchyła decyzję, przekazuje sprawę do rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie.

Opierając się na wnioskach opinii wywołanych w toku postępowania należało uznać, że w rozpoznawanej sprawie wystąpiły nowe okoliczności dotyczące stwierdzenia niezdolności do samodzielnej egzystencji, które powstały po dniu złożenia odwołania, tj. 9 kwietnia 2015 roku. Jak bowiem wynika z poczynionych ustaleń niezdolność do samodzielnej egzystencji powstała z powodu pogorszenia istotnego stanu morfotyczno-czynnościowego układu ruchu, co istniało 26 kwietnia 2016 roku. Wcześniej choroba ta nie dawała objawów klinicznych mogących wpływać na zdolność do samodzielnej egzystencji odwołującego. Pozostałe schorzenia rozpoznane już w chwili składania wniosku o rentę nie powodowały ani nie powodują w obecnym stopniu zaawansowania niezdolności do samodzielnej egzystencji.

W tym stanie rzeczy zaskarżona decyzja podlega uchynieniu, a sprawa przekazaniu do ponownego rozpoznania organowi rentowemu, co skutkuje umorzeniem postępowania przed sądem. Zaskarżona decyzja winna zostać wyeliminowana z obrotu prawnego, przy czym sąd nie może orzekać merytorycznie i reformatoryjnie (art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c.), albowiem zakres jego kognicji był wyznaczony przedmiotem zaskarżonej decyzji.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie powołanego przepisu orzekł jak w sentencji.